

fund, et nyt og bedre Samfund, der ikke hviler paa Klassesdeling eller Klasseherredømme, ikke paa Klasseudbytning og Klasseorganisation eller Klassekamp. Derfor ønsker jeg et socialistisk Samfund, hvor baade Strejker og Lockouter er udelukkede, hvor Klassekampen og dens Følger er bragt ud af Verden. Det er jo Socialismens Ideal netop at komme bort fra alt, hvad der har Antydning af Tvang og Tyranni, enten det saa findes i den ene eller den anden Organisation. Det er det, jeg har villet hævde, og det har jeg været fuldkommen berettiget til lige overfor det ærede Medlems fuldstændig ensidige Udtalelser.

Første Næstformand (Klaus Berntsen): Det ærede Medlem Hr. Slesbager har Ordet for en kort Bemærkning.

Slesbager: Jeg paatalte Overgrebet og Tyranniet og Tvangen overfor den enkelte, saaledes som det fremtræder igennem de Eksempler, jeg citerede her i Tinget forleden Dag, netop Tyranniet og Tvangen overfor de enkelte fra vedkommendes Kammeraters og Arbejdsfællers Side. Men den højtærede Socialminister bortforklarede dette, som om det var noget, der egentlig slet ingenting betød eller kun betød meget lidt for dem. Nej, saa var det helt anderledes indenfor Arbejdsgiverforeningen. Jeg har aldrig lagt Skjul paa, at uden Hensyn til, hvor Overgreb af den Art træffes, det være sig indenfor Arbejdernes eller indenfor Arbejdsgivernes Kredse, saa bør man optræde derimod, og saa burde Socialdemokratiet ogsaa optræde derimod, ikke blot overfor Overgreb fra Arbejdsgivernes Side, men ogsaa overfor saadanne, der finder Sted indenfor deres egne Rækker. Men enhver, der har hørt den højtærede Ministers Tale her i Dag, vil kunne bekræfte, hvordan Ministeren har forsøgt at bortforklare de Citater, jeg havde fremført, som betydningsløse og saa bagefter læste op af Arbejdsgiverforeningens Love og Vedtægter: Nej, her var noget. Og saa er der det bemærkelsesværdige i den højtærede Ministers Tale, at man hørte ikke noget om, at Ministeren fordømte den Slags Overgreb. Nej, han sagde blot, at det var lige slemt paa begge Sider, og syntes at mene, at det var noget, der skulde og maatte til, det var noget, man maatte finde sig i. Jeg derimod stemplede det som ganske overordentlig uheldigt og skadeligt, ihvor man saa end træffer det; enhver økonomisk Forfølgelse af den enkelte, fordi han vil

staa frit og uafhængigt og ikke bøje sig ind under, det være sig saa en Arbejdsgiver- eller en Arbejderorganisation, er efter min Opfattelse forkastelig.

Socialministeren (Borgbjerg): I det ærede Medlem Hr. Slesbagers Tale var der Kritik over tre Eksempler, som han havde fundet indenfor Arbejdsverdenen, intet som helst om Arbejdsgivernes tilsvarende eller langt værre Tyranni, hvilket tilstrækkeligt illustrerer, at man fra den Side ensidig vender sig imod Arbejderne. Det ærede Medlem sagde, at han vendte sig i lige Grad mod begge Lejre, men Rigsdagstidende vil vise, at dette ikke er Tilfældet, at han kun kritiserede Tyranniet i den ene Lejr; det andet var Tavshed for ham, det andet omtalte han slet ikke. Og saadan er det over hele Linien, saadan er det i de Herrers Presse: der foreligger aldrig i „Vestkysten“ et Angreb paa Arbejdsgiverne i saa Henseende, aldrig, men i „Vestkysten“ findes der mangfoldige Angreb paa Arbejderne i den Retning. Har jeg da ikke Ret til at stemple de Herrers Optræden som en ganske uretfærdig og utilladelig Ensidedighed!

Første Næstformand (Klaus Berntsen): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Ved at høre det ærede Medlem Hr. Slesbagers Tale baade i Gaar og i Dag faar man det Indtryk, at de Mennesker, der ikke slutter sig til deres Fagorganisation, i Virkeligheden er de rette Mennesker, de andre derimod er Tyrannerne. Nu plejer man jo i Almindelighed ikke at rose og lovprise de Mennesker, som til enhver Tid er klare til at modtage alle de Goder, der skabes af andre, men systematisk nægter at være med til at yde noget som helst eller at forpligte sig paa nogen som helst Maade, hverken kammeratligt eller økonomisk. Man plejer ikke at gøre det, men man faar Indtrykket af ved at høre det ærede Medlems Tale, at dette for hans Vedkommende i høj Grad er Tilfældet, og det paa samme Tid, som man fra Offentlighedens Side bestandig kræver Principet: Hjælp til Selvhjælp som det bærende. Det ærede Medlem maa dog være klar over, at er der noget System, som er et Selvhjælps-Instrument, saa er det Fagorganisationerne, der har kunnet hjælpe Arbejderne opad fra de Elendighedskaar, der fandtes, før Fagorganisationerne eksisterede, til nogenlunde menneskelige Vilkaar. Dette har